

3 CON CỘP GIẤY

Cứ mỗi cơn gió đến, những cánh hoa chuồn chuồn được bung ra từ trên những cành cây thật cao trước cổng trường trở thành những "bia đạn" lý tưởng cho chúng tôi. Hẹn nhau thật sớm, Đạt, Mân và tôi, đang ngồi đợi gió... Tay thằng Đạt mân mê những viên sỏi, có lẽ nó đang chọn viên nào mà tròn nhất vừa tầm với cái ná của nó. Thằng Mân thì nheo mắt lại rồi kéo dài hai sợi thun để xem độ co giãn như thế nào của những sợi thun đan nhau mà nó vừa thay. Riêng tôi bụng dạ hôm nay không được yên vì bài sinh vật cây dương xỉ chưa thuộc, sáng sớm mắc bận đá banh ở sân Hoa-Lư...

- Ná mày đâu, Kiệt? Thằng Mân hỏi tôi.

- Trong cặp, tôi trả lời miễn cưỡng.

- Lấy ra đi mày, tao nghĩ gió sắp đến rồi, Mân dục tôi như vậy.

Đạt ngồi nhồm lên, mắt nó nghiêm lại như một ông tướng rồi nói:

- Chuẩn bị lệ lên đi Kiệt... để không thôi không kịp.

Quả thật...gió đến, hoa chuồn chuồn bay... ba đứa không ai bảo ai, lấp những viên sỏi vào miếng da của dàn ná, nheo mắt lại chọn những cái bia tùy theo sở thích để bắn. Những động tác "lên đạn" của chúng tôi rất điệu nghệ và nhịp nhàng vì ba đứa là những thành đội sổ trong lớp, thời gian thay vì để học bài chúng tôi đầu tư vào chuyện bắn xoài, bắn chim, bắn ổi... Lúc bấy giờ chúng tôi ao ước trở thành những tay "thiện xạ" để bảo vệ "quê hương". Cứ thế, chúng tôi bắn say xưa, bắn tứ tung, bắn...loạn xạ. Những cánh hoa chuồn chuồn hôm đó thản nhiên đáp trên đầu, trên cổ, đã thế, có nhiều cánh hoa trước khi "hạ cánh", lại bay ngang qua tầm ná của

chúng tôi như muốn thách thức và khiêu chiến. Hoa chuồn chuồn bình yên. Gió lặng. Ngừng bắn. Chúng tôi vắng tục. Tôi vừa bỏ ná vào trong túi quần vừa nói an ủi:

- Hôm nay tao ăn cơm không có no, nên mới bắn dở vậy. Không ngờ câu nói bông quơ của tôi lại được sự đồng tình của hai thằng bạn mình.

- Tao ăn có hai chén cơm thay vì bốn chén ngày hôm nay. Mân nói như vậy.

- Ủ, tao cũng vậy...tao quên ăn chè trước khi đi học. Đạt phụ họa thêm cho cái câu rất "hiểu biết" của tôi. Tôi lại lên tiếng:

- Tụi bây còn được bao nhiêu "đạn" ?

- Ba...Mân nói trước. Tao còn có hai...Đạt trả lời.

Tôi nhắm đếm trong túi rồi nói "tao cũng không hơn tụi bây...chỉ còn có ba". im lặng một lúc để đợi gió...Mân càu nhàu nói:

- Gió không đến, thôi tụi mình qua sở thú đi...

Chúng tôi leo rào.

Thảo Cầm viên, nơi đã chứa chấp không biết bao nhiêu thế hệ Võ Trường Toản..., nhiều lắm !. Tôi có cảm tưởng như là mỗi học sinh Võ Trường Toản ít nhất cũng đã một lần leo rào qua sở thú. Nơi đây là chỗ "an dưỡng" cho chúng tôi sau mỗi mùa thi cá nguyệt, thêm vào đó lại là nơi lý tưởng cho mấy anh lớp lớn tập làm "trò khỉ", thời đó tôi thích sở thú là vì nó bát ngát, rộng lớn...chúng tôi chạy nhảy tự do, để thỏa cái chí tang bồng... Đi ngang qua mấy cái ao có hoa sen, hoa súng, chúng tôi leo thật lẹ qua một cái dốc thế là thoát...Vào buổi trưa, ít có người thăm viếng nên chúng tôi phải đi hẳn vào bên trong mới thấy yên tâm. Chuồng khỉ, du khách hơi đông nên chúng tôi không dừng lại, cuộc hành trình tiếp tục...Chúng tôi vừa đi vừa huýt gió " Khỏe Vì Nước" để lấy tinh thần. Chúng tôi đi cốt ý kiếm chuồng

thú nào vắng người thăm viếng để tiện bề hành động. Cuối cùng chúng tôi cũng kiếm ra được một xạ trường: chuồng cọp. Mục tiêu để huấn xạ: con cọp đang ngủ. Rón rén để đến gần chỗ con cọp đang ngủ, cái đầu của nó hướng về phía chỗ ba đứa đang đứng còn cái mình và đuôi của nó thì lệch sang một bên. Lấy ná ra xong tôi còn đang chần chừ để nạp viên sỏi vào thì Đạt lên tiếng:

- Không biết con này là con đực hay con cái vậy ta ?

- Mà hỏi chi vậy ? Tôi hỏi ngược lại Đạt. Nó chưa kịp trả lời cho tôi...

- Đợi tao một tý, vừa dứt lời, Mân chạy một hơi qua phía sau đuôi con cọp. Mân nhón người lên để nhìn. Đầu nó nghiêng qua nghiêng lại một lúc sau nó để hai bàn tay lên miệng để làm cái loa "con đực, con đực tụi bây ơi..."

- Mà với tao qua bên kia bắn đi Kiệt. Đạt vừa nói vừa đi.

Chúng tôi nhắm rồi bắn nhưng không trúng, hơn nữa xa quá nên dù có trúng, con cọp vẫn bình yên ngủ. Tôi lên tiếng:

- Thôi hết đạn rồi, qua bên kia cho gần để bắn đi. Mân và Đạt đi theo sau...Trở về lại chỗ cũ, chúng tôi quan sát con cọp kỳ này kỹ hơn vì đây là viên sỏi cuối, những vằn đen xen lẫn với bộ lông vàng mượt óng, thỉnh thoảng nó rung rung người lên...Con cọp này tôi nghĩ nó dài khoảng hai mét là cùng. Tôi quay sang hai đứa bạn rồi đề nghị:

- Kỳ này tụi mình bắn cùng một lượt cho chắc ăn. Mân mà nhắm con mắt nó, Đạt mà nhắm cái miệng còn tao sẽ nhắm cái mũi...

- Đúng, đúng...Mân vừa trả lời vừa giương ná ra để nhắm cho chính xác.

- Mà nhớ đếm 1,2,3 nha Kiệt. Đạt dặn dò với tôi như vậy.

- Được rồi, tao đếm nha. Một, hai..., ba.

Những viên sỏi bay đi như những làn tên. Liền sau đó, tiếng rú ghê hồn hơn là tuyết lở, con cọp rống lên lồng lộn ghê rợn hơn là động đất hoặc tiếng núi

lửa đang hoạt động...nó bay nhào về phía hàng rào chỗ chúng tôi đang đứng và găm thét lên liên hồi...Chúng tôi quay đầu chạy. Chạy như vũ bão, chạy bạt mạng, chạy không kịp thở, mạnh đũa nào đũa đó chạy ... Tôi vừa chạy vừa la để lấy lại hồn vía, tôi còn nhớ thằng Đạt vừa chạy vừa bịt hai lỗ tai lại và la, cái miệng của nó lúc đó to hơn cái khuôn mặt của nó. Mặt chúng tôi không còn chút máu vừa chạy vừa la làng, ra đến đường Thống-Nhất, gần ngã tư với Cường Để mà chúng tôi vẫn chưa yên tâm, còn muốn chạy nữa...Tôi không hiểu tại sao... vừa qua ngã tư gần trường đại học Dược thì cái quần của tôi nó có khuynh hướng bị tuột xuống nên tôi vừa đi cứ vừa phải ôm cái bụng để cho quần khỏi bị tuột. Giày có đũa bị đứt quai, có đũa chỉ còn một chiếc, quần áo tã tơi, tóc vẫn chưa trở lại trạng thái cũ vì còn kinh hoàng tiếng găm thét của con cạp...Đi được thêm một đoạn, tôi mới lấy lại được bình tĩnh. Tôi hỏi với cái giọng còn hỗn hển:

- Tụi bây... có sao... không ? Không có đũa nào thềm trả lời...một lúc sau Mân mới lên tiếng:

- Tại mày đó...xúi... bắn liền... một lúc nên con cạp... mới bị điên như vậy.

Tiếng nấc của Mân, lúc đó tôi mới biết là nó đang khóc... Vừa về đến nhà tôi chạy ngay ra sau bếp để kiểm giày dép cho hai thằng bạn, kêu tụi nó rửa chân tay cho kỹ để che dấu vết bắn cạp, sau đó tôi pha nước chanh để uống chung. Bỗng nhiên thằng Đạt lên tiếng:

- Mân mày có chắc là cạp đực không mày?

Tao nghi quá,...má tao nói là đừng bao giờ đụng tới mấy con cạp cái hết...ghê lắm !

- Ủ mày có chắc là cạp đực không Mân, tôi xiá vô.

Mân nó trầm ngâm một lúc sau... rồi nói :

- Tao thấy cũng không rõ, tao chỉ đoán vậy thôi.

- Hèn chi !...Đạt thốt lên vì vừa kiếm ra lời giải thích rất là tư duy. Nó nói tiếp, tao mới dặn tụi bây là coi nó là con đực hay cái là vậy đó. Tôi đặt ly nước chanh lên bàn, rồi nói với Mân và Đạt :

- Tao tuổi cọp còn hai đứa bây ?

- Tao cũng cọp...Mân nói trước

- Cọp luôn, Đạt nói sau cùng.

Chúng tôi nhìn nhau rồi phá lên cười ... vui như ngày Tết.

trananhkiet